

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1471/2019
23.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пунномоћник Раденко Миладиновић адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство одбране – ВП 4989 Куршумлија, коју заступа Војно правобранилаштво – Одељење у Нишу, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2385/18 од 21.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 23.05.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 2385/18 од 21.09.2018. године тако што се одбија као неоснована жалба тужене и потврђује пресуда Основног суда у Нишу П1 3174/16 од 24.02.2017. године, исправљена решењем истог суда П1 3174/16 од 31.07.2018. године, у делу првог става изреке, којим је усвојен тужбени захтев и другом ставу изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да на име трошкова поступка по ревизији исплати тужиоцу износ од 78.000,00 динара у року од осам дана од достављања преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 3174/16 од 24.02.2017. године, која је исправљена решењем Основног суда у Нишу П1 3174/16 од 31.07.2018. године, ставом првим изреке обавезана је тужена Република Србија – Министарство одбране – ВП 4989 Куршумлија да исплати тужиоцу АА из села ... на име накнаде нематеријалне штете за физичке болове износ од 50.000,00 динара, страх износ од 20.000,00 динара и душевне болове због умањења опште животне активности износ од 100.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 24.02.2017. године па до исплате, све у року од осам дана по пријему пресуде под претњом принудног извршења, док је за веће износе од досуђених - до траженог износа од 150.000,00 динара за претрпљене физичке болове, износа од 100.000,00 динара за претрпљени страх и износа од 300.000,00 динара за умањење опште животне активности, тужбени захтев одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да на име трошкова парничног поступка исплати тужиоцу износ од 108.822,00 динара у року од осам дана по пријему пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2385/18 од 21.09.2018. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Нишу П1 3174/16 од 24.02.2017. године, исправљена решењем тог суда П1 3174/16 од 31.07.2018. године, у усвајајућем делу првог става изреке тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му на име накнаде нематеријалне штете исплати за претрпљене физичке болове износ од 50.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 20.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због умањења опште животне активности износ од 100.000,00 динара, са законском затезном каматом од 24.02.2017. године до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженој трошкове парничног поступка у укупном износу од 24.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду парничних трошкова другостепеног поступка на име састава одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. Закона о парничном поступку (ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да је тужиочева ревизија основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је професионални војник у радном односу код тужене. Приликом повратка са ... утакмице, одржане у оквиру спортског првенства гарнизона, тужилац се повредио у кругу касарне у Током разговора са старешином тужилац није обратио пажњу на степеник и нагазио је на његову ивицу, што је имало за последицу извртање десног скочног зглоба. У овом догађају тужиоцу је нанета тешка телесна повреда која је проузроковала јаке физичке болове у моменту повређивања и у наредна два – три дана, а у даљем току лечења у трајању од три месеца честе физичке болове лаког и повремено средњег интензитета, краћег трајања. Природа, локализација и обимност повреда, као и околности самог повређивања, проузроковали су примарни страх јаког интензитета у трајању од највише неколико минута. Од повређивања до доласка код лекара и за све време активног лечења тужилац је осећао секундарни страх у виду забринутости и стрепње за коначни исход лечења. Тужиочева општа животна активност је трајно умањена за 20% и он све животне активности везане за дуже стајање, ходање (нарочито по неравном терену), чучање, трчање и било какво тешко физичко оптерећење обавља ограничено и уз улагање одређеног напора.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом члана 164. Закона о раду и чланова 173. и 174. Закона о облигационим односима делимично усвојио тужбени захтев, а висину правичне новчане накнаде за сваки вид нематеријалне штете одредио на основу члана 200. ЗОО. По

налажењу тог суда, у овом случају нема места примени члана 192. став 1. ЗОО јер је повреда настала као последица психичког и физичког премора тужиоца, који би је иначе по редовном току ствари избегао.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, са образложењем да у смислу члана 177. став 2. ЗОО не постоји одговорност тужене, већ искључива кривица тужиоца, који је повређен услед његовог неопрезног и непажљивог поступања.

По налажењу Врховног касационог суда, побијана другостепена пресуда је донета погрешном применом материјалног права.

Тужена одговора за штету која је тужиоцу проузрокована у описаном штетном догађају на основу члана 164. Закона о раду. Настала нематеријална штета – претрпљени физички болови и страх, као и душевни болови због умањења опште животне активности, својим интензитетом и дужином трајања оправдавају досуђивање правичне новчане накнаде у смислу члана 200. став 1. ЗОО.

Погрешно је схватање другостепеног суда да је искључиви узрок конкретне штете понашање тужиоца (члан 177. став 2. ЗОО), али и став првостепеног суда о непостојању тужиоачевог доприноса настанку штете (члан 192. став 1. у вези члана 205. ЗОО). Управо у непажљивом понашању тужиоца приликом кретања, по схватању Врховног касационог суда, постоји његов допринос у настанку штете који међутим не утиче на досуђене износе накнаде нематеријалне штете. Наиме, досуђени износи, и уз уважавање ове чињенице, својом висином пружају задовољење за претрпљене болове и страх.

Из наведених разлога, на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одлука о трошковима поступка по ревизији, садржана у другом ставу изреке, донета је применом члана 165. став 2. у вези члана 153. став 2. ЗПП. Тужиоцу су по том основу досуђени трошкови за састав ревизије у износу од 12.000,00 динара и судску таксу за ревизију у износу од 13.200,00 динара и одлуку по ревизији у износу од 39.600,00 динара. Висина ових трошкова одређена је на основу АТи ТТ, према вредности предмета спора – досуђеном износу новчане накнаде нематеријалне штете.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић